



ZPRAVODAJ KUŘIMSKÉ FARNOSTI

PETRKLÍČ



ROČNÍKXX. ČÍSLO 2/2025

Milí farníci a čtenáři Petrklíče!

Dnes bych se chtěl s Vámi podívat na prvek výzdoby našeho kuřimského kostela, který máme umístěný na obětním stole. Z farní kroniky víme, že obětní stůl udělali ze starého barokního oltáře stolař Emil Rouča a knínický kostelník Jan Večeřa a na rozhraní presbytáře a lodi ho instalovali 30. května 1972. Přední stranu obětního stolu zdobí kruhový emblém se třemi hořícími srdci, rozmístěnými do trojúhelníku (viz obrázek na zadní straně zpravodaje). Horní srdce ovinuté pásem trní je Nejsvětější Srdce Ježíšovo. Z bodné rány v jeho dolní části vyvěrá mohutný proud k srdci umístěnému pod ním vlevo. Ovinutí tohoto druhého srdce pásem s pěti růžemi je atributem Neposkrvněného Srdce Panny Marie. Z jejího srdce tryská proud mířící k srdci vedle něho vpravo. Je to srdce se třemi velkými, plně rozvitými květy. Tušíte, co se tímto emblémem vyjadřuje?

Na první pohled je tu zřejmá určitá paralela s kompozicí obrazu, který máme ve výklenku vedle zpovědnice. Ukřižovaný Ježíš s probodeným srdcem visí nejvýše, vlevo u kříže je jeho Matka a vpravo milovaný učedník. Rozmístění zobrazených osob však není „autentickým“ zdokumentováním události na hoře Golgotě, ale záznamem duchovního poselství s týmiž principy jako se uplatňují na emblému obětního stolu. Na tento emblém tudíž musíme pohlížet jako na alegorický prvek výzdoby oltáře, podrobený pravidlům sakrální tvorby,

díky nimž se do umělecky ztvárněné předlohy golgotské konfigurace vklíčkovalo poselství se vztahem k liturgickému dění.

Druhou nepřehlédnutelnou paralelou, kterou k emblému nacházíme ve výzdobě kostela, je rozmístění srdcí podle trinitární konstelace trojúhelníku Božího oka nahoře v presbytáři a trojúhelníku nad křtitelnicí. Dvě sestupné linie ramen trojúhelníků odkazují na poslání osob Nejsvětější Trojice, a to na mesiášské poslání Božího Syna a životadárné poslání Ducha svatého. Tato poslání se nás bezprostředně týkají: jimi se Bůh k nám sklání a vtahuje nás do své blízkosti. V symbolice emblému tudíž role Krista i Ducha svatého bude mít významné místo.

Zmíněné principy sakrální tvorby samozřejmě respektují normativ víry. Ježíšovo Srdce je v kompozici nejvýše, protože z osob reprezentovaných na emblému podobou srdce pouze Kristu náleží výsada klanění (cultus latriae). Navíc Ježíšovo Srdce je dáno doprostřed, protože nic jiného nesmí být v centru než Božské Srdce, které je společným zdrojem milostí pro nás pro všechny. Srdce Panny Marie a milovaného učedníka jsou umístěna v blízkosti Ježíšova Srdce, ale o něco níže a excentricky. Reprezentují lidi spojené trvalým přátelstvím s Bohem, kteří s přispěním Boží milosti zrealizovali svoje povolání ke svatosti a patří k velkému společenství svatých. Těmto světcům se neklaníme (to přísluší jen Bohu), ale prokazujeme jim úctu (cultus duliae).



Mezi všemi světci zaujímá nejvýznamnější místo Bohorodička Panna Maria. Božské mateřství je příčinou jejího jedinečného vztahu ke Kristu, její neodmyslitelné přítomnosti v díle spásy i zvláštní důstojnosti, kterou obdržela jako Matka vtěleného Slova. Proto právě jí se prokazuje nejvyšší úcta (*cultus hyperduliae*) a právem jí přísluší čestnější místo i na emblému. Umístění Mariina Srdce vlevo je výrazem byzantského úzu důležitosti osob. Císař v popředí baziliky seděl na „čestnější“ straně vlevo, podobně pontifikální křesla biskupů se v presbytáři umísťovala vlevo. Rovněž v kostelní lodi ženy dříve sedávaly v levé řadě lavic a muži v pravé (proto také na obrazech Maria pod křížem stojí vlevo a Jan vpravo).

Z řečeného je patrné, že prvotní teologické poselství se do kompozice oltářního emblému podařilo vložit velmi zdařile. Rozmístění srdcí v emblému nám vlastně dává zcela jasně na srozuměnou, že všichni jsme zavázáni vést život v bratrském společenství pod vládou Kristovou. Bůh nám k tomu zajistil vše potřebné. Když skutečně ve svém životě náležitě vyvýšíš Ježíšovo Božské Srdce, mohutný životodárný pramen vyvěrající z jeho rány začne zavlažovat naše lidská srdce a dodávat jim to, co jim umožní na lásku odpovědět láskou.

Prvotní nasměrování influxu z božského zřídla míří k Srdci Panny Marie. Není to pouze zachycení historického faktu, že kopí prošlo hrudníkem ukřižovaného Pána do srdce zprava, a tudíž rána i směr vytékajícího

proudu jsou zobrazeny realisticky. Mnohem významnější „reálii“ zůstává skutečnost, že Maria je jako první naplněná milostí (srov. Lk 1,28). Svatý Augustin Pannu Marii nazýval „formou Boha“ (*forma Dei*), protože ona utvářela Ježíšovo lidské tělo a zrodila nám Božího Syna. Svatý Ludvík Maria Grignion z Montfortu dále promýšlel význam Augustinova označení. Uvědomil si, kolik práce dá kameníkům nebo řezbářům, než zhotoví něčí sochu, a kolik jim to zabere času. Mnohem efektivněji tvoří slévač: materiál vlitý do formy snadno a rychle získá požadovaný tvar. To přivedlo svatého Ludvíka k analogii, která se uplatňuje v duchovním řádu: „Kdo se vrhne do této božské formy [Panny Marie], rychle se vyformuje v Ježíše Krista a Ježíš Kristus v něho. Nenákladně a v krátkém čase je zbožštěn, neboť se vrhl do téže formy, která ztvárnila lidství Boha.“ Proto také ze Srdce Panny Marie vystupuje proud, který má co předat učedníkovi, jenž se chce vnořit do lásky vyvěrající z Ježíšova Srdce.

Proč však kristoformní influx nasměrovaný k učedníkovi je nesrovnatelně menší než proud směřující k Marii? Vždyť se jedná o učedníka, „kterého Ježíš miloval“ (Jan 13,23; 21,20)! V sakrálním umění se používají různé druhy perspektivy. Na ikonách se celkem běžně setkáváme s teologicky podmíněnými formami perspektivy, například s invertovanou perspektivou (úběžník linií je před obrazem, a ne vzadu na horizontu) nebo významovou perspektivou (hlavní postavy jsou větší, ostatní postavy menší). Na kuřimském emblému je

použita chronologická varianta významové perspektivy: nejprve bylo třeba, aby se Boží Syn vtělil a uskutečnil dílo vykoupení, teprve pak my můžeme z něho čerpat a mít na něm podíl. Potvrzuje se to také tím, že Srdce Panny Marie je ovinuto věncem s pěti růžemi. Nejedná se tu pouze o potřebu identifikovat Mariinu osobu – tyto růže pečeti nezvratitelný fakt, že jenom to, co vykonal Ježíš, symbolizované pěti ranami (ranami na jeho rukou, nohou a v jeho boku), otvírá přístup k milosti obnovení lásky v lidských srdcích, k proměně kamenných srdcí „v srdce z masa“ (Ez 11,19; 36,26). Navíc se tu zohledňuje kvalitativně odlišný druh Boží a Mariiny péče o člověka, který rovněž důsledně rozlišujeme, například v Loretánské litanii zvoláním „smiluj se nad námi“, obracejícím se k Bohu, a vzýváním Panny Marie „oroduj za nás“.

Proměna srdce učedníka – a Ježíšovými učedníky jsme přece i my – je na emblému vyznačena třemi velkými, plně rozvitými květy. V teologické konotaci to je odvolávka na tři božské ctnosti, víru naději a lásku. V knínickém kostele máme podstatně razantnější připomínku těchto ctností v tympanonu vstupního portálu a na přední straně tamního obětního stolu. Kuřimský emblém odkazuje na božské ctnosti s mnohem větší delikátností a hlubokým smyslem pro tajemství, jež tyto ctnosti předznamenávají. Víra, naděje a láska nás totiž spojují s Bohem a jejich rozkvět dává nezpochybnitelnou známku růstu života milosti v nás. Vždyť „Boží láska je vylita do našich srdcí skrze Ducha svatého, který nám byl dán“ (Řím 5,5).

Boží láska je ve všech srdcích shodně vyjádřena ohněm, který plane na každém z nich. Není to však oheň, který by se šířil živelně. Zvláštní uzpůsobení každého srdce ve tvaru pomyslného hořáku umožňuje, aby plamen byl náležitě usměrněn a trvale udržován v kultivované podobě, aby se v něm zračil pokojný vnitřní soulad a spočinutí spolu s horoucím zanícením, které dává Duch svatý. Prožívání zkušenosti s Duchem, který do našich srdcí vlévá lásku, je zdravá a nezbytná součást našeho vztahu s Bohem, a to nejen ve chvílích, v nichž Duch chce výrazněji manifestovat svoji přítomnost. Zcela právem si proto znovu a znovu vyprošujeme sílu a moc Ducha svatého v osobní modlitbě, v různých společenstvích a vrcholným způsobem při slavení eucharistie, když například ve 3. eucharistické modlitbě zaznívají slova epikleze, adresovaná nebeskému Otci: „A nás všechny, kdo přijímáme jeho [Kristovo] tělo a krev, naplň jeho svatým Duchem, ať jsme jedno tělo a jedna duše v Kristu, našem Pánu.“

Umístění tří hořících srdcí na zlatém disku ve tvaru hostie je tudíž vhodným dokomponováním kristoformní vize v poselství emblému jejím zasazením do eucharistické perspektivy, a tím i do oběti, která se spolu s tím, co se koná na oltáři, odehrává v srdcích věřících. Jde jen o to, abychom si i my Ducha vyprošovali s horoucím očekáváním, a ne jen tak nějak ze zvyku a proto, že se to tak říká. Kéž by nám k tomu dopomáhalo i to, co máme vloženo v symbolické řeči našeho oltářního emblému.

P. Jaroslav Filka

Rozhovor: O biřmování, statečnosti a humoru s biskupem Pavlem Konzbul

V neděli 1. června 2025 v kuřimském kostele přijalo svátost biřmování 14 mladých lidí. Svátost jim udělil brněnský biskup Pavel Konzbul, který biřmovancům kromě duchovní posily věnoval i knížku o křesťanském humoru na památku tohoto důležitého okamžiku. Při této příležitosti jsme panu biskupovi položili několik otázek o významu biřmování, darech Ducha Svatého i o tom, jak mladí lidé mohou svou víru žít v dnešní době.

Otče biskupe, často udělujete svátosti biřmování. Co pro vás osobně tato svátost znamená?

Svátost biřmování je dovršení křtu, kdy se člověk znovu svobodně a dobrovolně

rozhodne žít v církvi svoji víru. Přirovnal bych tuto svátost k maturitě. Po ní student opouští bezpečí střední školy, kdy se mu učitelé snažili pomáhat, a vstupuje do neprobádaných životních vod, kdy vnímá pomoc Ducha Svatého a přijímá za svoje rozhodnutí již plnou odpovědnost. V tomto kontextu je svátost biřmování velice dobrodružnou svátostí jistého přechodu do nové situace, tak jako třeba svátost manželství.

Duch Svatý je často vnímán jako "nejzáhadnější" osoba Nejsvětější Trojice. Jak ho můžeme ve svém životě poznat nebo vnímat?

Máte pravdu v tom, že pokud jde o Svatou Trojici, tak Ježíše si můžeme představit jako toho, kdo na sebe vzal naši člověčinu. Bůh Otec je zajímavý tím jak jedná a tvoří a Duch Svatý je ten, který vane. Osobně bych ho nazval Bohem v akci. Duch Svatý je ten, který se přidá k našim dobrým rozhodnutím. Aby nám mohl vanout do plachet tohoto rozhodnutí, je důležité, abychom začali jednat. Jen tak bude moci naše dobré jednání umocnit a posunout kupředu.



Církev mluví o sedmi darech Ducha Svatého. Který z nich podle vás dnes nejvíc potřebují mladí lidé - a proč právě ten?

Osobně bych vyzvedl dar bázně Boží. Při něm nejde o žádný strach, ale o to, že pokud někoho mám rád, tak se bojím, abych mu neublížil. Je to tedy emoce a jednání veskrze pozitivní. Neublížovat Bohu pokud ho miluji a nebát se svědčit o osobním vztahu k němu. A to se již dostáváme k daru statečnosti, o kterém byl církevní učitel sv. Tomáš Akvinský přesvědčen, že je podmínkou všech ostatních ctností. Statečnost se často pojí i s ctností humoru. Jen pro zajímavost bych uvedl jeden vtip z knihy Jidiš pro radost: „Žid přechází ulici a vrazí do antisemity. „Svině“ vykřikne antisemita. „Goldberg,“ ukloní se Žid.“

Jak mohou břimovanci tyto dary v sobě udržet živé?

Recept je velice jednoduchý a vychází z toho, že víra je vztah. Kolik času do něj investuji, o tolik povyroste a tolik ovoce nám v životě přinese.

Jakou roli by podle vás měla farnost sehrávat v tom, aby břimovanci po svátosti zůstali aktivními křesťany?

Žijeme v době, kdy v Evropě ubývá návštěvníků bohoslužeb a je to patrné i v naší diecézi. To ale není důvod ke smutku, spíše naopak. Je to důvod k tomu, aby ti, kterým na farnosti záleží, svým rozhodnutím nastavili plachty Duchu svatému. Bůh často nemá jiné ruce, než ty naše.

Vy sám jste původně technik. Zažil jste ve svém životě chvíli, kdy jste jasně pocítil vedení Ducha Svatého - a třeba vás překvapilo, kam vás vedl?

Je to velice osobní otázka a proto odpovím velice stručně. Vedení Ducha Svatého jsem prožil „hmatatelně“ třikrát. Když mi bylo asi 23 let, tak při jednom kázání v kostele sv. Michala v Brně. Potom při jáhenském svěcení a do třetice, když jsem byl hospitalizován v nemocnici před biskupským svěcením.

Co byste přál břimovancům na jejich cestě s Duchem Svatým dál do života?

Papež Benedikt XVI. prohlásil, že ten, kdo se modlí, není nikdy sám. Přejí tedy břimovancům, aby skrze modlitbu a společenství farnosti a církve nebyli na svůj život nikdy sami.

DM



Krátké poohlédnutí za naším biřmováním

Dne 1. června naše připravující se čtrnáctičlenná skupinka přijala svou „zkoušku dospělosti v křesťanském životě“ od biskupa Konzubla. Ale dříve než se ponoříme do toho, jak vlastně celá mše při biřmování probíhala, musíme se vrátit na začátek, kde to všechno začalo.

Naše příprava na biřmování začala před dvěma lety. Setkávali jsme se jednou za dva týdny v neděli, přibližně na hodinu a půl. Během těchto setkání jsme postupně dopodrobna prošli sedm darů Ducha Svatého, s nimi spojené části Bible i sedm ustanovených svátostí. Na poslední přípravě jsme si rozdělili důležité úkoly pro samotnou mši. Abychom byli co nejlépe připraveni, tak jsme si části specifické pro biřmování nanečisto vyzkoušeli.

Teď se můžeme vrátit zpět do 1. června. Před začátkem mše, která se konala v 9:30, se naše skupinka sešla, aby se připravila na slavnostní průvod do kostela. V mezidobí jsme si sdělovali naše dojmy a očekávání a hlavně nervozitu, aby vše dopadlo dobře. Samozřejmě jsme k našemu čekání přidali i trochu humoru, který dokázal trochu uklidnit naši nervozitu.

Pak už přišel na řadu samotný průvod a zahájení mše svaté. Jednalo se o „klasickou“ mši doplněnou o části, které jsou specifické pro udělování biřmování. Hlavním vrcholem pro nás bylo přijetí onoho biřmování, které uděloval pan biskup. O něm jsme měli během udílení biřmovacích jmen možnost zjistit, že má velký smysl pro humor, jelikož nám k našim patronům



řekl i něco, co jsme třeba nečekali. Například mně, když jsem mu sdělila, že jsem si vybrala jméno Anežka po svaté Anežce České, se hned zeptal, jestli se zajímám o plynárenství, jelikož ona byla ta, která zavedla plyn do klášterů. Opravdu mě takhle informace i způsob podání pobavil a myslím, že na tohle jen tak nezapomenu.

Mše pak pokračovala, tak jak jsme na ni zvyklí, až po přijímání, které biřmovaní dostali pod obojí způsobou. A pak nadešel pozdrav „pokoj i s tebou“. Tento moment mezi biřmovanými vypadal spíše tak, jako bychom si na konci basketbalového zápasu podávali ruce s protivníkem, než jako klasický pokoj. Ale vytvořili jsme z tradice úsměvný moment. Alespoň pro nás.

Mše, kterou celou krásně doprovázela kuřimská schola, dospěla

ke konci, přijali jsme kříž od pana biskupa a přišlo na poděkování i s drobnými dárky nejen pro pana biskupa ale i pro našeho pana faráře. Troufám si říct, že se nám výběr dáreků opravdu povedl. Vím to, jelikož vykouzlily úsměvy na obou tvářích.

Po předání dáreků jsme se vydali ven společně vyfotit. Naštěstí to vyšlo, i když z nebe padaly první dešťové kapky. Pak se někteří z biřmovaných vrátili do kostela, aby se mohli se svými rodinami a kmotry vyfotit, a jiní šli na faru vyzvednout si dárek od pana biskupa. Tím nebylo nic jiného, než knížečka s názvem Humor jako lék – dárek lépe vyjadřující osobnost pana biskupa jsme opravdu nemohli dostat, jelikož on se rád směje a dělá vtípky. To už jsme měli možnost zjistit během mše.

Kateřina Šrámková





Kniha: Kam se ztratil Bůh - Štefan Hríb

Autor tuto otázku pokládá třem katolickým kněžím a těmi jsou Marek Orko Vácha, Karel Satoria a Tomáš Halík. Štefan Hríb o knize říká, že tyto rozhovory jsou těmi nejhlubšími, které v posledních letech zažil, a ještě dlouho v něm doznívaly. Nastínily Boha trochu jinak, než jak je běžné v kostelích nebo sekulárním prostředí. Marek Orko Vácha se zamýšlí nad tím, jak hledat Boha v kráse přírody a jejích zákonitostech. Karel Satoria mluví o tom, jak si uvědomil, že je jako kněz schopný jen zbožných frází a odešel hledat Boha do trapistického kláštera. Tomáš Halík říká, že je třeba mít odvahu hledat Boha i v jiných náboženstvích a také v hluboké spiritualitě.

Všichni tři zdůrazňují, že Bůh je tajemstvím. Marek Vácha odkazuje na svatého Augustina, který říká, že pokud si myslíš, že jsi pochopil, kdo je Bůh, potom to není on. Že všechny představy o Bohu nemohou Boha v plnosti vystihnout a jsou jen lidské.

Karel Satoria zdůrazňuje osobní vztah s Bohem a ochotu člověka pustit Boha k sobě a schopnost uvědomit si, že život je dar, a že celý život jsme od Boha obdarováni. Boží dotek je nezasloužený dar, jen ho chtějme a dostaneme ho. Boha můžeme vidět, jen když ho následujeme. Chovejme se s láskou k tomuto světu a uvidíme Boha ve svých činech.

Tomáš Halík říká, že pokud bychom z Boha udělali předmět, jsoucno, nejvyšší jsoucno, tak z něj uděláme modlu. Bůh je ten, který je docela jiný, protože je velmi hluboko a my v sobě musíme objevit právě tu hloubku. To je ten živý Bůh a je přítomný ve všech věcech a ve všech událostech života.

Jana

Psáno v trapistickém klášteře Latroun v Izraeli.

Nedělejme z farnosti skleník, ale otevřenou a živou zahradu

Výzva k oživení kuřimské farnosti. Část druhá: Vraťme se k identitě radostně hlásajících

Následující text je součástí tříčlenné série pobídek k oživení a otevření naší farnosti. Inspiraci našel ve třech klíčích k obnově farnosti podle kanadského projektu [Proměna farnosti](#). Tyto klíče jsou: 1) důvěra v sílu Ducha svatého; 2) prvořadost evangelizace; a 3) to nejlepší z leadershipu. Tato série si klade za cíl povzbudit vás (nás) farníky ke konkrétnímu jednání tak, abychom jako společenství rostli, nechali se obdarovávat Duchem svatým a podle svých darů a možností se do této proměny zapojili.

Církev ztratila svou identitu. Není to odhad ani spekulace. Proměna farnosti s tím přichází jako s hotovou věcí, se kterou se musíme poprat. Tato realita se bytostně dotýká věřících na místní úrovni – nás farníků. Tou ztracenou identitou je evangelizace, hlásání radostné zvěsti evangelia těm, kterým se ještě nedostala, anebo dostala v pokřivené, zavádějící podobě. **„Misie, to je, kdo jsme, nejen jedna z činností farnosti,”** apeluje římskokatolický kanadský kněz James Mallon, zakladatel Proměny farnosti. Proto je obnovení našeho zápalu pro evangelizaci, její umístění na první místo druhým klíčem k proměně naší farnosti.

Proměna farnosti není zdaleka jediná organizace, která si všímá ztráty smyslu (u) církve. Obdobnou snahu nově uskutečňovat toto poslání vyvíjí namátkou Otto Neubauer svým kurzem Mission Possible (Misie je možná; kurz proběhl i v kuřimské farnosti v roce 2024). **„Církev existuje proto, aby uváděla lidi do Božího milosrdenství,”** uvádí Neubauer ve stejnojmenné knize v této výstižné zkratce.

Čím se lišíme od party tenistů nebo sdružení přátel piva?

Farnost není spolek rybářů nebo parta přátel scházející se v hospodě. Jakkoli mohou být taková setkávání přínosná, odehrávají se na zcela jiné úrovni než společenství farnosti. Zodpovězme si ale otázku, čím se od takových spolků lišíme? Pokud je skutečně v našem středu živý Bůh, neměli bychom mířit výš, než k příjemnému setkávání na mších, farní kavárně, farních společenstvích, vesměs



vždy v uzavřeném okruhu farníků a známých? Evangelizace znamená spolupodílet se na Božím stvoření, pokračovat v něm. V první řadě znamená **otevřít se, nabízet laskavost a radost našeho společenství komukoli dalšímu, bez výjimek**. Mallon upozorňuje na to, že jsme se obrazně řečeno nechali strávit opečováváním ovci (farníků) a zapomněli jsme na chytání ryb (pozornost k lidem mimo farnost a církve). Jinými slovy uvelebili jsme se v našem poněkud uzavřeném farním společenství, kde je nám dobře, a zvaní lidí zvenku jsme odsunuli (když dobře) na druhou kolej.

Přitom pro lidi zvenčí je zcela zásadní, jak si všímá Neubauer, „přináležitost před věřením“ („*Belonging before Believing*“), někam patřit před tím, než uvěřím. V tom ohledu může být náš první krok docela jednoduchý: pouze se otevřít a aktivně zvát lidi z města a okolí na naše akce, a to za využití nejnovějších technologií. To může být prvním a v podstatě iniciačním krokem pro takové lidi k víře. Z tohoto pohledu může být pouhá naše otevřenost spojená s aktivním zvaním obyvatel města a okolí na naše akce (za využití nejnovějších technologií) prvním a v podstatě iniciačním krokem pro takové lidi k víře. Pokud zažijí naše společenství, v jehož středu přebývá Bůh, mohou zahořet touhou po původu této lásky – samotném Bohu. Jak uvádí Neubauer ve své knize: „Misie [neboli evangelizace] se neuskutečňuje v první řadě zvěstováním zásad, učení a hodnot, ale naším **milujícím bytím lidem nablízku**.“ Jednoduše se tak zopakuje to, co nejprve potřebujeme mi zakusit (nebo obnovit) my sami, kteří se za věřící nebo rovnou „kostelové“ považujeme (viz následující text výzvy č. 1).

Směr evangelizace hledat v Boží vizi a společným rozlišováním... a vykročit!

Že je evangelizace (neboli misie) úhelným kamenem farností, dokazuje Proměna farnosti opakovaným zjištěním, že projekty pro veřejnost farnost posílí. Zcela konkrétně: obnova farnosti mnohdy začíná otevřením kurzů Alfa (nizkoprahových setkání věnovaných základům víry pro hledající a nevěřící). Takový krok farnosti nezatíží nebo nevyčerpá, jak by se mohlo zdát, ale naopak častokrát zažehne plamen, novou vnitřní sílu farnosti, která ji uschopní k živějšímu a hladšímu fungování.

Při hledání toho, jak takovou evangelizaci máme konkrétně dělat, je třeba vrátit se k vizi farnosti, o níž v nástinu pojednával první text této série (naleznete jej v předchozím vydání Petrklíče). Nutno podotknout, že vize není sebelepší lidský nápad, ale Boží touha, která se specificky týká naší farnosti a kterou zde máme realizovat (lidský nápad přirozeně nemusí být s Božím záměrem v rozporu: chci tím

pouze upozornit na to, abychom neposouvali naši farnost vpřed pro Boha, ale bez Boha). Součástí důvěry v sílu Ducha svatého a našeho kolektivního rozlišování nejlepší cesty pro naši farnost je tedy (alespoň dle Proměny farnosti) nutně vždy jistá forma evangelizace. Touha zvěstovat Krista je současně nedílnou součástí našeho znovuvzplanutí pro živého a láskyplného Boha. Z této činnosti není nutné mít obavy: Bůh nabídne takové cesty, které budou pro farníky proveditelné a nakonec obohacující. Rozhodně to bude cesta využívající darů a charismat jak jednotlivých farníků, tak dílčích farních společenství a farnosti jako celku. Jakmile se do evangelizace pustíme, jakýmsi základním hrubým sítem pro kontrolu jejího správného směřování je zhuštěná Neubauerova definice: **„Misie je vztahem lásky.“**

Pro účinnou evangelizaci a vůbec celou proměnu farnosti je důležité zapracovat na leadershipu (umění vedení), řízení a delegaci služeb. Na to bude zaměřený třetí a poslední text této série, na nějž se můžete těšit v dalším čísle Petrklíče.

Martin

Podněty k rozjímání

Pokuste se v tichu usebrat a beze spěchu si v pravdě zodpovědět následující otázky:

1. Uvědomuji si, že mé farnosti něco chybí, že se z ní vyprázdnil základní duchovní rozměr? Uvědomuji si, že tento rozměr je bytostně spjatý se sdílením radosti evangelia mimo kostel a farnost?
2. Přemýšlím nad tím, k jakým formám evangelizace má naše farnost nadání? A modlím se za to? Probírám to s dalšími farníky?
3. Pracuji sám/sama na zlepšování se v hlásání vzkříšeného Krista? Využívám k tomu své dary a charismata? Propojuji tuto snahu s farním společenstvím?



Hledej Krista, říkej Krista a slyš Krista. O tom, jak Hus nedal spát teologu Pospíšilovi

V následku těžké nemoci zemřel Ctirad Václav Pospíšil, výrazný katolický teolog a znalec trinitární teologie i christologie. Byl autorem rozsáhlé teologické práce v čele s hluboce promyšlenými studiemi o Boží Trojici. Věnoval se rovněž překladu, českému čtenáři zpřístupnil zejména svého oblíbeného svatého Bonaventuru. Velké úsilí věnoval také myšlení a odkazu mistra Jana Husa. Boří mnohé mýty a zaběhnutá ahistorická zkrslení, která bohužel Husův vklad církvi a jeho svébytné myšlení úplně deformují.

Huse, Huse, nedáš mi spát v kuse

Pospíšil Husovi věnoval především dvě knihy: Husovská dilemata (2015) a následně i objemnější Úvod do husovských dilemat (2020), v němž téma zpracovává v komplexnějším a širším filozoficko-historickém rámci. Už na začátku první zmíněné knihy skrze text slyšíme Pospíšilův povzdech: „Huse, Huse, nedáš mi spát v kuse.“ Za ním se skrývá Pospíšilův neúnavný zájem o Husovo učení a rovněž nemožnost plně jej obsáhnout. A tak představím jen střípky Pospíšilových postřehů. Začnu hned pro mnohé šokující skutečností: Husovo učení o svátostech bylo zcela katolické. Rozhodně není pravda, že by popíral transsubstanciaci, nesouhlasí s tvrzeními některých soudobých učenců a pozdějších protestantů, že eucharistie je pouhou připomínkou Kristovy poslední večeře. Hus rovněž zastával zcela vyváženou a katolicky pojatou mariologii: jeho vnímání Panny Marie se nikterak nerozcházel s katolickou naukou. A konečně ani jeho nauka o odpustcích se nevymykala katolickému učení (!). Hus sám odpustky nepopíral. To, proti čemu brojil, bylo jejich zneužívání, jejich prodávání a kupčení s nimi. To pokládal za svatokrádežné.

Ctirad Pospíšil navazuje na práce Paula de Vooghta, belgického husitologa. S opřením o jeho objevy Pospíšil ukazuje, že Hus byl fascinujícím způsobem názorově konzistentní, a právě v tom nám může být velkým vzorem. Aby padla i nějaká negativa, Hus nebyl velkým teologem, spíše úzkoprsým intelektuálem, který trpěl komplexem nečistoty a byl posedlý moralizováním. Vlastně v úzkém slova smyslu nebyl ani národní hrdina ani reformátor, ač jej do takových pozic následovné generace často stylizovaly. Byl však nesmírně poctivý a upřímný a zaměřel proto, že hodlal zůstat věrný poznané pravdě.

Jednat podle poznané Pravdy a neznepronevěřit se jí

Často se objevuje Husův citát: „Hledej pravdu, říkej pravdu, slyš pravdu, uč se pravdě, miluj pravdu a braň pravdu až do své smrti.“ Znepokojivé nebo možná úsměvné je, že tento citát se občas objevuje i na webech politických stran, které s Husovým odkazem a křesťanstvím nemají vskutku nic společného. Je to tím úsměvnější, když pochopíme, co Hus touto opakovanou pravdou míní. Jan Hus byl

realista, čímž se lišil od drtivé většiny svých protivníků – nominalistů. Ti zastávali právní pragmatismus, konformismus a nadřazení instituce individuálnímu přesvědčení. Hus coby realista naopak věřil, že prostřednictvím rozumu a Písma můžeme nahlížet věci, jak jsou a jaké mají být. (I z tohoto důvodu se zcela nedistancoval od Jana Viklefa: byť se pečlivě vymezoval vůči jeho excesům na poli pravověří, zcela jej opustit by v té době znamenalo přiznat vítězství nominalistů). Otázka po pravdě je tedy pro Husa otázkou existenciální a zpronevěřit se takové poznané pravdě by bylo největším zločinem. Co víc, samotný Kristus je vtělenou pravdou, proto pravda osvobozuje. Tím dostává otřepaný Husův citát zcela nový šmrnc, k němuž by se mnohé osoby a strany sotva přihlásily: „Hledej Krista, říkej Krista, slyš Krista, uč se Krista, miluj Krista a braň Krista až do své smrti.“ V tom značně pokulháváme i 610 let po Husově upálení.

Martin

První svaté přijímání v Moravských Knínicích

Dne 27.4. se konala v Moravských Knínicích slavnost prvokomunikantů. Charlotta, Antonín i Josef se na tento den připravovali a jak sami říkali, tak se i velmi těšili:-).



Mše svatá za doprovodu knínické scholy a scholičky dodala písněmi tu pravou atmosféru.

Tato neděle byla i zároveň dnem Božího milosrdenství a svátek slavil i náš otec Jaroslav. Jak se to krásně všechno propojilo - tři děti, tři svátky a číslo tři má i v bibli duchovní rozměr.

Z pohledu rodiče jsem moc ráda za všechny, kteří se v naší farnosti jakkoliv věnují dětem a každý svým příkladem, slovem, vzorem pomáhá najít dětem svou vlastní cestu k Ježíši.

Velké poděkování patří katechetce Lidušce, která měla tentokrát velmi rozvernou skupinku:-), její úsilí mělo určitě smysl a moc si toho vážíme.

Celá slavnost i příprava na ni proběhla v souhře a přátelském duchu.

Romana Helanová



Ohlédnutí: Děti poprvé u stolu Páně

Alžběta, Matěj, Izabela, Jiří, Sofie, Tereza a Tobiáš, to je společenství dětí z rodin naší farnosti, které přijaly pozvání a poprvé přistoupily ke svátosti smíření a ke stolu našeho Pána Ježíše Krista.

Pro naši rodinu to byla slavnostní událost, kterou považujeme za životně důležitou pro život naší dcery, a stejně tak jsme ji s radostí v srdci a se slzami dojetí v očích prožili.

Jsme vděční za láskyplnou přípravu otce Jaroslava, který nejen během hodin náboženství dětem, mimo jiné, vysvětlil Desatero Božích přikázání a podoby hříchu, ukázal příklady na příbězích z Bible a pomohl jim

s přípravou na svátost smíření. Velké poděkování patří také Janě za její srdečný přístup a úžasné vedení dětí v nedělních přípravných setkáních, za budování společenství v důvěře, radosti a pokoji.

Naše Terezka vzpomíná s nadšením na hodiny náboženství i na společenství dětí během pravidelných nedělních příprav, které si nechtěla nechat ujít a na které se vždy těšila.

Jménem všech rodin chceme znovu poděkovat těm, kteří se jakýmkoliv způsobem podíleli na této události.

Rodina Kvaltinova



„Já jsem chléb živý“

Ježíš řekl zástupům: „Já jsem chléb živý, který sestoupil z nebe. Kdo bude jíst tento chléb, bude žít navěky. A chléb, který já dám, je mé tělo, obětované za život světa.“

Dne 11. května 2025 přistoupilo k prvnímu svatému přijímání v Kuřimi 7 dětí – Alžběta, Izabela, Sofie, Tereza, Jiří, Matěj a Tobiáš.

Děti se připravovaly pod vedením katechetky Jany Kytnerové a otce Jaroslava od svátku Hromnic. Byly slavnostně představeny ve farnosti během mše svaté, kde každé z nich přijalo Zázračnou medailku Panny Marie. Ta je od této chvíle připravovala na přijetí milosti a spolupráci s ní. Posilovala je také modlitba celého kuřimského farního společenství.

Byla jsem svědkem přijetí této svátosti u svého dítěte již potřetí v životě. A byla to směsice krásných a nezapomenutelných pocitů, z nichž převládly veliká radost, vděčnost a úleva, z přijetí svátosti smíření a eucharistie mým milovaným dítětem.

Úleva, že tato krásná slavnost není koncem, ale počátkem setkávání se dětí s Pánem Ježíšem. Počátkem jejich společné cesty vzájemného poznávání a prohlubování jejich lásky.

Vděčnosti, že to všechno krásné, co je tímto dnem provázelo nezmizí s koncem jednoho velkého dne. Ale bude tu pro ně už navěky.

A radosti z přítomnosti Pána Ježíše mezi námi a soustředěných obličejů dětí, kterým na tváři zavládl Pokoj. Možná to byl Pokoj spojený s pocitem, že to zvládly, mají ten okamžik, kdy se na ně upírají oči všech přítomných včetně Boha, ze sebou. Teď mohou konečně odhodit stud a nervozitu, a jít slavit se svými blízkými. Příští neděli se ovšem vrátí, aby znovu přijaly do svého srdce Pána Ježíše, který jediný je zdrojem nekonečné lásky a pokoje pro nás všechny.

Dle slov naší Izabelky, ona Jeho přítomnost pocítila a je moc ráda, že má na tuto vzácnou událost vzpomínku nejen živou ve své paměti, ale také navždy uloženou v podobě krásného obrázku, který s Janou vyráběli pro rodiče, ale také dárku od pana faráře. Oběma patří náš velký dík za jejich péči, trpělivost a provázení našich dětí až k samotnému prahu setkání s Pánem Ježíšem. Děkuje.

Eva Fialová



Dětský koutek

Milé děti,

možná jste už někdy slyšely slovo papež, třeba při mši, v náboženství nebo od rodičů. Ale víte, kdo to vlastně je a co dělá?

Papež je hlava celé katolické církve

Papež je takový „duchovní tatínek“ pro všechny katolíky na světě – a těch je opravdu hodně! Je nástupcem svatého Petra, jednoho z Ježíšových nejbližších učedníků. Když Ježíš odešel do nebe, svěřil Petrovi, aby vedl jeho církev. A papež pokračuje v této úloze i dnes.

Kde bydlí?

Papež bydlí v malém státě uprostřed Říma, který se jmenuje Vatikán. Je to nejmenší stát na světě! Má vlastní poštu, rádio a dokonce i vlastní gardu – Švýcarskou gardu, která má krásné pestrobarevné uniformy.

Co všechno dělá papež?

Papež má spoustu důležitých úkolů:

- vede modlitby za celý svět,
- píše listy, kterým se říká encykliky – v nich učí, jak máme žít podle Boha,
- navštěvuje různé země a setkává se s lidmi,
- stará se o chudé a nemocné,
- a hlavně – ukazuje nám svým životem lásku, kterou nás učil Ježíš.

A kdo je papež teď?

Nedávno, na Velikonoční pondělí, zemřel papež František. Proto bylo svoláno shromáždění kardinálů zvané konkláve, aby zvolili nového papeže. Když se tak stalo, vyšel z komína svatopetrské baziliky bílý kouř a z balkonu zazněla slova „Habemus papam“, což znamená „Máme papeže“. Stal se jím Robert Francis Prevost, který si zvolil jméno Lev XIV. (čti Lev čtrnáctý). Pochází z Ameriky a je mu 69 let.

Komiks





Mini Kvíz:

1. Kde bydlí papež?
 - a) V Paříži
 - b) Ve Vatikánu
 - c) V Betlémě
2. Jak se jmenuje současný papež?
 - a) Jan Pavel
 - b) Lev XIV.
 - c) František
3. Co ukazuje, že byl zvolen nový papež?
 - a) Červená stuha
 - b) Bílý kouř
 - c) Zpěv andělů
4. Kdo byl prvním papežem podle tradice?
 - a) Pavel
 - b) Petr
 - c) Lukáš

Malý úkol pro vás:

Zkuste doma nebo ve třídě nakreslit, jak si představujete papeže - může být v bílém rouchu, s holubicí, se Švýcarskými gardisty nebo třeba jak se modlí za svět.

Eva Fialová

Názor: Habemus papam!

Když mě Martin Strašák poprosil o krátkou úvahu o nově zvoleném Svatém otci a prý, že se mohu svobodně vyjádřit, řekl jsem si: „tak to je výzva“, pro člověka postiženého biologií. Raději jsem se otázel, zda tuto úvahu mohu koncipovat trochu s humorem, neboť negativních zpráv je v současném světě dost. Nutno říci, že pro obeznámení s osobou Lva XIV. jsem musel trochu brouzdat po internetu a v zahraničních periodících, za což se omlouvám. Tak tedy vzhůru a trochu s nadsázkou....

Když 8. května 2025 zaznělo z lodžie baziliky sv. Petra ono známé „Habemus papam!“, čili „Máme papeže!“, my, kteří jsme tuto výjimečnou událost sledovali v médiích, jsme byli v očekávání... KDO? Když se konečně objevil, položil jsem si otázku: „Kdo je tenhle chlapík s americkým přízvukem a augustiniánskou spiritualitou?“ Kardinál Robert Francis Prevost, nyní papež Lev XIV., se stal prvním papežem z USA - a rovnou takovým, který místo bohoslužby občas zaběhne i do posilovny.

Jeho kondiční trenér (ano, opravdu měl trenéra!) říká, že Lev XIV. zvládal kliky, dřepy i rozhovory o víře bez zadýchání. Jeho pravidelné návštěvy v římské posilovně Omega, kde udržoval kondici na úrovni mužů o dvacet let mladších, jsou legendární. Jeho již zmíněný trenér Valerio Masella vzpomíná: „Nikdy jsem netušil, že trénuji budoucího papeže. Byl vždy skromný a pozitivní.“ A tenis? Kdyby církev pořádala Wimbledon, byl by první v organizačním seznamu. Dokonce vyjádřil přání sehrát charitativní zápas s italskou tenisovou hvězdou Jannikem Sinnerem. S jistotou si ale získal sympatie i mimo kurty - už při své první audienci vyzýval k míru v Gaze, humanitě a vzájemnému porozumění ve třech jazycích.

Ale pozor, jeho pouto s Evropou není jen vatikánské. Jako augustinián se hlásí i k nejslavnějšímu „hráškologovi“ všech dob - opatu Johanu Gregoru Mendelovi, zakladateli moderní vědecké disciplíny: genetiky. Právě tenhle brněnský génius v římské sutaně kdysi prokládal svůj duchovní život a meditaci vědeckou činností, pozoroval křížení fazolí, hrachu i včel a své poznatky kodifikoval do tzv. Mendelových zákonů dědičnosti. Lev XIV. tak s úsměvem připouští, že má ve víře i v DNA trochu brněnské krve - nebo alespoň chlorofylu.

Jak víme nový papež již vícekrát v minulosti navštívil Českou republiku. A kdyby snad zavítal do Brna, prý by se rád podíval na Petrov, prošel „Zelňák“ a zašel na štrúdl. Některé zdroje tvrdí, že se už učí říkat „šalina“ - jen se zatím neshodl s teology, jestli je to dopravní prostředek, nebo Boží Zjevení.

Lev XIV. je papež s nadhledem, nápadem a nadějí. Jelikož se zdá, že půjde ve šlépějích svého předchůdce Františka, můžeme s nadějí hledět do budoucnosti. A jelikož jsme Moraváci, pokusím se o paralelu. Jeho pontifikát je zatím jako moravské víno - svěží, hluboký a plný potenciálu zrát do krásy.

Marek Motyčka



Kniha: Je zapotřebí úplně obrátit způsob zvěstování Boha tak, aby odpovídal skladbě společnosti, v níž žijeme

Před několika týdny jsem dočetl pronikavou knihu od Jana Loffelda *Když Bůh nikomu nechybí*, která v německém originále vyšla loni, česky v letošním roce 2025. K nadšeným ohlasům některých odborníků a představitelů církve jsem byl ponejprv rezervovaný (namátkou Tomáš Halík v předmluvě knihy prohlašuje, že je to doposud nejcennější a nejpronikavější sociologicko-teologická reflexe probíhajících proměn náboženské scény 21. století). Po pečlivém přečtení taková hodnocení kvitují. Mělo by se jednat o povinnou literaturu pro všechny, kteří to s křesťanstvím a hlásáním radostné zvěsti myslí vážně.

Čtení Loffeldovy knihy bolí. A to hodně. Loffeld, s bohatými studijními i pastoračními zkušenostmi nejen z rodného Německa, ale i Říma a Utrechtu (v Nizozemí dlouhodobě pobývá) postupně a nesmlouvavě boří zažitě, ale falešné představy o společenském vnímání křesťanství. Třeba člověku jako stoprocentně náboženské bytosti nebo domněle účinných způsobech evangelizace. Kniha rozhodně splňuje Kafkovo vypjaté provolání, že čtení knihy musí bolet jako když vás uhodí kamenem do hlavy protože k čemu to je, když vás četba nijak nepromění?

Mnozí si bez Boha vystačí

Kniha nese podtitul *Úvahy o náboženské lhostejnosti*. Nezaměřuje se tedy na „něcismus“ a ty, kteří věří v něco nadpřirozeného, ale abstraktního (k tomu více v knize *Český Bůh* a souvisejícím rozhovoru se Stanislavem Balíkem v *Petrklíči* 3/2024). Loffeld bez okolků předkládá, že situace je ještě pesimističtější: dnes v mezinárodní perspektivě převládají nikoli „něcisté“, ale „apateisté“, lidé k náboženství a víře zcela lhostejní. Pro ty Bůh nic neznamená. Vystačí se bez něj, dokážou žít spokojený život bez jakéhokoli smyslu, který by je převyšoval. S tím souvisí, že si vystačí se smyslem v životě (meaning in life) a nepotřebují pro jakékoli monoteistické náboženství nezbytný smysl života (meaning of life). Tyto k víře lhostejné lze často označovat (a v anglosaském prostředí se tak děje) jako *nones* (z angl. none of the above, čili nic nad námi). Ti zcela převládají ve srovnání s hledajícími, kterých je podle Loffelda v evropské populaci asi jen 8 %. Dokonce mezi samotnými věřícími čím dál tím sílí skupina *fuzzy believers* (tedy driftující věřící, jak to převádí překladatel knihy Zdeněk Jančařík, jenž dal mimochodem *Petrklíči* též rozhovor, viz *Petrklíč* 4/2022). To znamená ti, kteří věří tak nějak: hlásí se pouze k některému učení církve, a to spíše výběrově, na nedělní mši zajdou, jak se jim chce.

Co si s takovou situací počít? Rozhodně nestačí pouhá strukturální transformace církve, píše Loffeld. Je třeba především zcela změnit mentalitu uvažování nad tím, jak o Bohu mluvit. Prvním krokem je uvědomit si, v jaké společnosti se nacházíme. Už dávno proti nám nestojí sveřepí ateisté (proto je mimochodem otřepaná fráze

Česko jako nejateističtější země světa naprostý nesmysl), které se snažíme udolat svými argumenty a svým učením. Přesto takto mnohdy naše snaha o evangelizaci vypadá! Přesto je takových ateistů jednotky, a dokonce i poctivě hledajících (seekers) jen zmíněných 8 %. Nadto tuto realitu není správné přijmout pouze se skřípajícími zuby, ale přijmout to, co Loffeld označuje paradigma ne-nutnosti. Věříme-li v nekonečně dobrého Boha, pak musíme přijmout, že lidé mohou prožít naplněný a radostný život také bez vědomé víry v Něho.

Svědčit životními příběhy a projevovat lásku

Shrnu-li to, pro stále více lidí je náboženství samo o sobě nedůležité. Jak v takovém světě mluvit o Bohu? To Loffeld příliš podrobně nerozebírá. Není ovšem temně pesimistický, spíše ostře realistický. Zdůrazňuje, že je důležité, aby měl každý šanci o radostné zvěsti evangelia uslyšet. Děláme to v našem městě dostatečně? Nejsme příliš izolovaní v kostele a na faře, kam dorazí „nekosteloví“ pouze na vánoční hru nebo Noc kostelů? Hledejme způsoby, jak dostat radostnou zvěst ke všem Kuřimanům skutečně radostnou zprávu, ne balíček pouček nebo prázdný výkřik: „Ježíš tě miluje!“ To, že lidé ví o katolické nebo jiné církvi ještě neznamená, že slyšeli o radostné zvěsti evangelia.

Za druhé, Loffeld zdůrazňuje narativní (příběhovou) podstatu křesťanství a sílu svědectví. „Lidé k víře obvykle nedospějí skrze přesvědčování, ale prostřednictvím svědectví, což bývá spojeno s uzdravující zkušeností.“ Proto jsou tak důležitá nedělní vzájemná svědectví na farní kavárně, které jsme letos zahájili. Právě toto je vhodný prostor, kam se dají lidé zvenku pozvat ne na mši svatou, která je může svou propracovanou, ale komplikovanou liturgií odradit. Budme s druhými a sdílením svého života s Bohem jako něčeho přirozeného a zároveň nás nesmírně přesahujícího je vtahujeme do zakoušeného společenství lásky. Jen tak můžeme být my a tím i církve atraktivní.

Nakonec se sluší pečlivé závěry Loffelda trochu zpochybnit. Třeba postřehem z The Economist (z 8. května 2025), že za poslední roky došlo ve Velké Británii k obrovskému nárůstu mladých, kteří pravidelně navštěvují katolické kostely a zapojují se do místních společenství. Nenechejme se sociologickými statistikami odradit, ale ani je nepodceňujme. Jako církve musíme hovořit jazykem, který bude svět nejen slyšet, ale také mu bude schopen rozumět. Nakonec budoucnost nezná nikdo z nás a další vývoj je nepředvídatelný. V každém případě kniha přináší nebetyčně důležitá data a objevy a nyní je nezbytné vzít je vážně a hlásat Krista v realitě 21. století.

Martin



Ohlédnutí: Zábavná debata mezi nebem a zemí

V pátek podvečer 16. května jsme nasedli k Milanovi a Miluše Císařovým do auta a zamířili jsme do Čebína. Vzali jsme to přes Knínice, kde jsme přibrali rodiče od Milana. Mířili jsme na debatu Mezi nebem a zemí, kdy zástupcem nebe byl biskup Pavel Konzbul a zástupcem země hejtmán Jan Grolich. Když jsme přijeli, bylo už skoro plno. Nechyběli ani další Kuřimáci, třeba Pavel Sádlik.

Oba nám odlehčenou formou vyprávěli své příběhy a zkušenosti ze svého působení, jeden v církevní oblasti a druhý v obecní, oba v podstatě na tom samém území. V obou příbězích nechyběl Bůh, láska ani humor. Vzpomínali na období svých kariérních začátků a své vzpomínky dokázali sdělovat veselým způsobem. Rozhodně jsme se zasmáli. Poměřovali, nakolik si je zaměstnání biskupa a hejtmána podobné a v čem se naopak liší. Zasvětili nás do svého typického každodenního úřadování anebo prozradili, kde se jim nejlépe relaxuje. Oba do debaty vnesly jiný přístup, oba nám přinesli poučení.

Poté byly kladeny otázky od návštěvníků a ptali se na to, co je zrovna trápí a doptávali se na možnou pomoc. Taky se sdíleli s tím, co je v životě potkalo. Anička Macková třeba sdílela, jak ji ovlivnil její prastrýc, kněz a gymnaziální profesor Dominik Pecka. Naučil ji, že k Bohu nemáme nikdy nikoho tlačit a že ke každému máme přistupovat s láskou bez rozdílu. Že nevěřící může být lepší člověk než věřící a že máme kdykoli nám někdo něco dává, máme to přijímat s radostí. Po debatě čekalo na zúčastněné výborné pohoštění a příležitost osobně si promluvit s oběma reprezentanty kraje. Užili jsme si to, třeba podobnou debatu mezi nebem a zemí jednou uspořádáme i v naší farnosti.

Anička Macková a Martin

Den rodin počtvrté

V neděli 18. 5. 2025 se v areálu Komendy uskutečnil 4. ročník akce s názvem Den rodin. I přes nepřízeň počasí se akce velmi vydařila. Zatažené nebe a chladné počasí neodradilo 142 dětí a jednoho tatínka, kterého manželka přihlásila jako „věčné dítě“, aby prošli všech 8 stanovišť a soutěžili nejen o sladké odměny.

Odpolednem provázel kouzelník Michal Ondřej, který kromě svého vystoupení a uvádění jiných účinkujících zvládal v davu předvádět další velkolepá kouzla a závěrem dne vytvářel dětem zvířátka z balónků. Pan bublinář ze [zabublej.cz](#) předvedl nejen úžasnou show, ale celé odpoledne vedl bublinový workshop. Monstrózním vystoupením všechny oslnilo stepařské a taneční studio T-Group. Účastníci tak měli možnost zhlédnout vystoupení těchto mistrů republiky, Evropy, dokonce i světa. V roce 2022 se T-Group dokonce stalo nejúspěšnějším tanečním studiem na světě. No a samozřejmě nelze zapomenout na tradičního účastníka, kuřimskou taneční skupinu Lumík. Ta pod vedením paní učitelky Sýsové den před naší akcí vyhrála hned se dvěma vystoupeními taneční soutěž. Tato svá vystoupení nám samozřejmě předvedli i během Dne rodin.



Poděkování patří holkám z Pohody za skvělé malování na obličeje, charitě Tišnov za spolupráci, všem sponzorům, dobrovolníkům, účinkujícím, ale hlavně všem, kteří přišli soutěžit, užít si s rodinou odpoledne anebo jen celou akci podpořit. Už teď se těšíme na příští rok. A co vy?

Za pořadatele Lucie Sádliková

„Noc kapličky“ v České 23. 5. 2025

S nápadem zařadit kapličku Panny Marie růžencové v České do oficiálního programu letošní Noci kostelů přišel pan Petr Saul někdy koncem dubna. Rychle jsme se dohodli na minimalistické podobě programu a kapličku zaregistrovali na oficiálním webu.

Příprava nebyla náročná: Petr Saul s Libou Šebrlovou v kapličce „vygruntovali“ a společně jsme připravili nástěnky, kde se návštěvníci mohli dočíst zajímavé informace nejen o kapličce, ale i o obci Česká.

Využili jsme prostor autobusové zastávky a zřídili zde malou kavárnu pro hosty.

Historii obce i kapličky má Petr v „malíčku“, takže po úvodním zvonění v 18 hodin přivítal prvních 24 (!) hostů a po krátké modlitbě přednesl svoje sdělení, pojednávající o kapličce a obci Česká.

Následně si návštěvníci mohli prohlížet výstavu, klást dotazy a občerstvit se v „kavárně“. K vidění byla i zachovaná část původního oltáře. V kapličce ještě proběhla tradiční májová pobožnost.

Poté, kdykoliv během noci byl zájem, Petr výklad opakoval a byl návštěvníkům cele k dispozici. Noc kapličky v České navštívilo celkem 77 lidí, nejmladšímu návštěvníku bylo 6 měsíců, nejstaršímu 84 let. Celou



Autor fotografie: Petr Saul

dobu nás provázela příjemná atmosféra, umocněná pěkným počasím.

Jsem moc vděčná, že jsem se mohla připojit k této malé události v naší obci.

Bára Jordanová

P.S.: Petr Saul (zvoník u Matky Boží v České) oznamuje, že nabízí celoročně po telefonické dohodě prohlídku kapličky případným zájemcům (tel. 608 885 562).

Boží pokec: Církev jako polní nemocnice

Církev jako polní nemocnice je vize papeže Františka, která byla hlavním tématem dubnového sdílení Boží pokec. Toto setkání po nedělní mši mladí organizátoři pojali jinak, než bylo původně zamýšleno, v souvislosti s odchodem papeže Františka do Boží náruče zvolili témata, která byla nosnými myšlenkami jeho pontifikátu a jako první uvedli myšlenku církve jako polní nemocnice. Nemocnice, která je zde pro zraněné a nemocné a kde Kristus je lékařem a uzdravuje. Polní nemocnice, která je provizorní, s nedostatečnými prostředky, ale tam, kde je potřeba, sloužící, zachraňující.

Účastníci se zamýšleli nad tím, co pro ně polní nemocnice znamená ve vztahu k farnosti, církvi, městu, kde žijeme. Zásadní myšlenkou bylo to, aby všichni našli své místo a aby naše společenství přicházelo tam, kde je potřeba. Každý má jiné zájmy, jiné potřeby. Zazněla svědectví o pomoci dobrým slovem, podporou. Mluvílo se o potřebách dospívajících a obavách o jejich směřování v dalším životě. Také o stárnoucích obyvatelích města, kteří ještě vyrostli v křesťanských rodinách, byli pokřtěni, a do prostředí církve se nevracejí. U rodin ve farnosti je vidět, že ne všichni jejich členové se v dětství či mládí setkali s vírou a křesťanským prostředím. Většina rodin má různé názorové kořeny a řada věcí v kostele a ve farnosti pak pro některé není samozřejmostí, na kterou by byli zvyklí od dětství. Mluvílo se také o naději a radostných příkladech návratu do církve po dlouhé době. Základní myšlenkou zůstalo to, aby poselství papeže Františka v církvi žilo dál, aby společenství věřících intenzivně vnímalo jeho podporu církvi „z míst nejvyšších“.

Ludmila Trzová

Boží pokec poprvé na sluníčku!

V květnu pak proběhl poslední Boží pokec tohoto školního roku. Využili jsme pěkného počasí a setkání během farní kavárny jsme přemístili na sluníčko. Tentokrát



jsme se vrátili ke klasickému „svědčícímu“ formátu a svědkem o životě bez Boha i s Bohem byla Jana Kytnerová. Poutavě vyprávěla o svých životních zvratech a radostech a přiblížila, jak se dostala do farnosti a ke službě katechetky. Jako vždycky zůstal prostor na otázky a diskusi. Na další svědectví se můžete těšit příští školní rok, opět vždy poslední neděle v měsíci a to od září.

Verča + Martin

Ohlédnutí: Přespávačka spolča probíhala v Čebíně i v Kuřimi

Víkendová přespávačka kuřimského společenství mladých od 23. do 25. května sice nakonec neproběhla podle původního plánu, ale rozhodně stála za to. Plánované přespání ve skautské klubovně v Čebíně se sice neuskutečnilo, ale i tak jsme si užili bohatý program. Páteční večer jsme strávili v Čebíně na Noci kostelů, kde nás čekalo zpívání sborů, adorace, výstava fotografií, ochutnávka mešních vín a také možnost vystoupat na kostelní věž.



V sobotu jsme se po obědě sešli na faře v Kuřimi. Začali jsme poklidně hraním deskovek, u kterých jsme se dobře bavili. Později jsme se přesunuli i ven na hřiště, kde jsme si zakopali na bránu a trochu se protáhli. Atmosféra byla pohodová a nikdo nikam nespěchal.

Odpoledne pokračovalo zajímavým vyprávěním od Bány Poláškové, která se s námi podělila o své zážitky z Erasmu ve Francii a také z pouti do německého Altöttingu. Bylo to inspirativní a zábavné povídání, které mnohé z nás naladilo na myšlenku vydat se také na podobné cesty.

Na večeri jsme si objednali pizzu, což potěšilo asi úplně každého. S plnými bříšky, jsme pak poslouchali a následně debatovali nad Martinovým připraveným zamyšlením o symbolice kříže. Večer jsme si společně pustili film Přes noc třícítkou.

Před spaním za námi ještě zavítal otec Jaroslav na krátký pokec. Poté jsme si zahráli několik kol Černých historek, které dokázaly vytvořit napínavou a zároveň uvolněnou atmosféru před spaním. (Pak na nás Šimon zařval: „Spěte už!“ a tak jsme šli spát.)

V neděli ráno jsme si dali snídani, uklidili faru a společně se vydali na chvály a poté na mši. Loučili jsme se s pocitem příjemně stráveného víkendu, který sice nebyl úplně podle plánu, ale o to víc překvapil a potěšil.

Jakub C.

Uskutečněná akce Mladí mladým

Ve čtvrtek 29. května jsme jako společenství mladých organizovali promítání filmu Chatrč s následnou diskusí v kuřimském kulturním domě. Ale vezměme to pěkně od začátku. Akci jsme začali plánovat od podzimu, kdy jsme využili dotaci Brněnského biskupství s názvem Mladí mladým, která cílila na oslovování mladých nevěřících. Přemýšleli jsme, jak akci pojmout, co zorganizovat a uskutečnit. Nakonec vyhrálo promítání filmu a i když jsme dlouho přemýšleli, co pustit, zvítězila Chatrč (2017). Nejvíce příprava akce začala nabírat na obrátkách na přelomu dubna a května. Dokončovali jsme podobu plakátu a zajišťovali jeho vytištění i distribuci, taky jsme rozjeli reklamu na sociálních sítích včetně nápaditých krátkých videí. Díky tomu stránky farnosti získali celou řadu nových sledujících. Takže už z tohoto pohledu náš projekt přinesl svoje plody.

A teď už k samotné akci. Před začátkem jsem s Martinem a Pájou nakoupili pití a vyzvedli objednané občerstvení a taky mastodonta Šimona. Na samotné akci jsem byl v pozici „vítáče“, to znamená, že jsem v kulturáku spolu se Simčou vítal příchozí. Pája a Šimon byli moderátoři akce a jak přišel čas, přivítali všechny zúčastněné a znovu připomněli, jak bude probíhat celá akce. Pak se v kinosále pustil film a po něm jsme se přesunuli do vedlejšího salónku, kde už jsme měli v koordinaci pod Kubou Císařem připravené občerstvení (chlebíčky, řízek a salát a další) a taky





promítanou prezentaci. U jídla jsme se pod moderováním Ondry volně bavili i o filmu a o tom, co nás zaujalo a jak vnímáme křesťanství a jak jej vnímají ostatní. Nejdřív jsme se o tom bavili v menším skupinkách a následně všichni dohromady. Celou událost fotograficky dokumentoval Kuba Drahovský. Z mého pohledu se akce vydařila, i přes docela malý počet zúčastněných odvážných mladých lidí. Při diskusi mě překvapili názory nevěřících. Že některé věci viděli dost podobně jako my. Těšíme se na další podobné akce, které snad budeme mít energii uspořádat.

Jakub Strašák

Předtáborová víkendovka

V sobotu 7. 6. se konala předtáborová víkendovka na faře. My praktikanti a vedoucí jsme se již v pátek večer sešli na faře a procházeli si potřebné materiály. V sobotu ráno jsme se těšili, až přivítáme naše táborníky, se kterými jsme se měli setkat už v 8:45 před farou. Jelikož téma je western, tak jsme zvolili i tematické převleky. Takto jsme s klobouky, opasky a pistolemi, vyjeli na "koních" a čekali na své druhy. Někteří jedinci přišli už v 8:35, a tak jsme si s nimi šli zahrát hry na hřiště, abychom se trochu seznámili a zkrátili si dlouhou chvíli. Nemuseli jsme však čekat dlouho, jelikož ostatní se dostavili co nevidět. Poté došlo na oficiální zahájení. Následovala první scénka na táboře tohoto roku, na kterou se všichni velmi těšili. V ní se táborníci dozvěděli, že musí najít poklad pomocí mapky. Tu místním kovbojům předal Špinavý Tom těsně po přestřelce, ještě před svou smrtí. Po skončení scénky začalo zabydlování. Někteří si zabrali místo ve stanu, jiní v pingpongárně a další na faře. V 10:00 byla další aktivita,

ve které jsme se měli poznat mezi sebou. Po očekávané svačině, přišly na řadu dva důležité bloky her a aktivit. První bylo seznámení s pravidly a další rozdělení do týmů. Myslím si, že jsme si obě aktivity moc užili. Následoval oběd a odpolední pauza, která dala možnost zahrát si vlajkovanou. Po pauze nás čekaly další hry a celý den jsme zakončili večerí kolem ohně. Upekli jsme si špekáčky a zazpívali si písničky. Ti, kteří ještě neměli dost běhacích aktivit si šli zahrát vybíjenou. Reflexe, které následovaly po večerí, se také moc vydařily a pak přišla večerka a všichni jsme se mohli vyspat po náročném dni plném aktivit a nezapomenutelných zážitků. Ráno jsme vstali, uklidili a dali si snídani, na kterou napekly obětavé maminky. Po snídani jsme se s některými účastníky víkendovky rozloučili a ostatní s námi vyrazili do kostela na nedělní mši.

Agi

Dubnové zasedání farních rad

Ve středu 23. dubna 2025 proběhla pravidelná každoroční děkanská vizitace naší farnosti, letos s jednou novinkou: poprvé se uskutečnilo společné zasedání pastorační rady farnosti a ekonomické rady farnosti. V rámci probíhající restrukturalizace modelů autority a odpovědnosti v církvi se stále více klade důraz na spoluzodpovědnost laiků za život církve a za týmovou spolupráci při vedení jejích složek. Otec děkan P. Josef Rybecký velmi pozorně naslouchal tomu, co se nám ve farnosti daří a z čeho máme radost, ale také se zajímal o to, jaké věci aktuálně ve farnosti řešíme a

jaké potřeby vnímáme v horizontu 3 až 5 let. Měl velmi dobrý přehled o aktivitách, které inzerujeme na webových stránkách farnosti, případně poskytujeme ke zveřejnění v rámci děkanství nebo diecéze.

Ve volném rozhovoru nakonec proběhla rozprava o připravovaných akcích, střídání generací, našich nadějí pro mládež a stále rostoucí potřebě zajistit další parkovací místa v blízkosti kostela a fary. Na závěr nám otec Josef požehnal a svěřil celou naši farnost do Boží ochrany.

P. Jaroslav

Svatodušní vigilie v Předklášteří

Od pátku po slavnosti Nanebevstoupení Páně do letnic se církve modlí, stejně jako to dělali apoštolové spolu s Marií ve večeradle, aby se naplnilo zaslíbení Páně, že pošle svého svatého Ducha, Ducha Utěšitele. Naše farnost spolu s komunitou Emmanuel se po devět dní na slavnost připravovala modlitbou novény k Duchu svatému a adorací.

Vyvrcholením svatodušní novény bylo v sobotu 7. června v 19:00 hodin slavení starobylé svatodušní vigilie v bazilice Nanebevzetí Panny Marie v Předklášteří. Hlavním celebrantem byl náš kuřimský farář otec Jaroslav Filka, koncebrovali otec děkan Josef Rybecký a otec kaplan Jiří Landa. O zpěv i hudební doprovod se postarala komunita Emmanuel. Lavice v bazilice byly z větší části zaplněny věřícími: místními farníky, z Tišnova přišli především účastníci modlitebních večeradel a ti, kdo v zimě absolvovali seminář Život v Duchu, ale byli tam i lidé z Kuřimi, Brna a jiných míst. Někteří z nich se svatodušní vigilie účastnili poprvé v životě a poprvé v životě obnovovali své bířmovací závazky.

Struktura vigilie je velmi podobná velikonoční vigílii. Na začátku se před kostelním vchodem žehná oheň, s rozžatými svícemi se vchází dovnitř a po vzývání Ducha svatého se v setmělém chrámu naslouchá čtyřem starozákonním čtením s příslušnými žalmy a modlitbami. Pak při chvalozpěvu „Sláva na výsostech Bohu“ se



v kostele rozsvítí světla a po novozákonní části bohoslužby slova následuje obnovení bířmovacích závazků. Věřící přitom opět drží zapálené svíčky. Jejich světlo dodává obřadu tichou, slavnostní a hluboce modlitební atmosféru.

Vigilie trvala skoro 2 hodiny, byly to 2 hodiny strávené v soustředěné modlitbě a rozjímání.

Maksym

Ohlédnutí: Oslavy 790 let obce Moravské Knínice

První červnový víkend se v Knínicích mohutně slavilo - dle dochovaných údajů v kronikách je to letos totiž již 790 let od první zmínky o obci, tehdy nazývané Chnenitz.

Páteční večer se nesl v uvolněném duchu, na pódiu na fotbalovém hřišti hrála kapela Eremy. Taneční parket byl až do pozdních nočních hodin plný. V sobotu se otevřely dveře všech důležitých knínických budov a institucí - základní a mateřské školy, obecního úřadu i sokolovny, kde mohli návštěvníci obdivovat mimo jiné obrazy místních malířů - Libuše Borkové, Šárky Řičánkové a teprve jedenáctiletého Maxmiliána Kurky. Velký zájem byl i o prohlídku kostela, po roce měli návštěvníci opět možnost vystoupat na jeho věž. V presbytáři si návštěvníci mohli prohlédnout liturgická roucha a v lodi kostela byla připravena minivýstava ze života našeho farního společenství. Poděkování patří průvodcům a všem, kteří prohlídku technicky zajišťovali - Romaně Helanové, Veronice Večeřové, Zuzce Večeřové, Tereze a Janu Hermanovým, Vojtovi a Matěji Koláčkovým, Vítku Císařovi, Františku Kšicovi a kostelníkům Stanislavu Krčmovi a Aleši Kudláčkovi. Množství návštěvníků přilákala také kaple svatých Cyrila a Metoděje na kopci nad obcí. Průvodcovskou službu zajistili manželé Juračkovi.

V sobotu odpoledne se - opět na fotbalovém hřišti - konala přehlídka místních spolků, jinými slovy dvouhodinový program plný vystoupení, scének, rozhovorů a písniček v podání dětí z místní mateřské a základní školy, dětí ze Sokola, místních hudebních uskupení a řady jiných menších či větších knínických spolků. V úvodu starosta obce za asistence místních skautů připnul na prapor obce slavnostní stuhu, kterou se rozhodl obci a jejím občanům při této příležitosti věnovat. Diváky velmi dojala nahrávka povídání dvou nejstarších občanů obce, paní Kudláčkové a pana Vlasáka, dlouholetého knínického kostelníka. O závěrečné překvapení se postaral Pavel Helan, knínický rodák, který zazpíval mimo jiné i svůj hit Ajbůh a rozesmál publikum svým humorem v na míru složené písni "Když spustí Kyničan". Sobotní program pokračoval divadelním představením s názvem Po všem hovno, po včelách med. Krásnou folklórní tečkou pak byla beseda u cimbálu s místní cimbalovou muzikou Kyničan.

Při nedělní mši jsme společně děkovali za minulost, ale zároveň také prosili za budoucnost naší obce, jejích občanů i rodáků. Vyvrcholením oslav pak byl

podvečerní koncert Jiřího Pavlici a Hradišťanu. Hodina a půl poetických textů, milých průvodních slov a hudby povznášející na duši uchvátila na 600 diváků natolik, že mnozí ani nevnímali svižný déšť, který přišel, a v závěru tleskali všichni přítomní vestoje.

Oslavy obce udělaly radost mnoha rodákům, umožnily setkání mnoha "starých známých" a stmelily místní i přespolní napříč věkovými kategoriemi. Přejeme obci nejméně dalších 790 let prožitých v míru a harmonii mezi jejími občany.

Marie Dvořáková



Pozvánka: Slavnost sv. Cyrila a Metoděje

Na sobotu 5. července připadá slavnost sv. Cyrila a Metoděje. V Moravských Knínících je v tento den slavena mše svatá stylově u kaple zasvěcené těmto věrozvěstům. Ta se nachází nad obcí u cesty na Jinačovice a díky tomu se od ní naskýtají krásné výhledy okolí. Pro starší účastníky budou nachystána místa k sezení, děti se rády usadí přímo do trávy. Po mši pravidelně zaznívá Velkomoravský chorál v podání Mužského sboru z Moravských Kníníc. Mše svatá v tomto netradičním prostředí má vždy krásnou a slavnostní atmosféru. Srdečně vás na ni zveme, uskuteční se 5. 7. od 9:30. Kaple bude otevřena už v pátek 4. 7. a to po celé odpoledne až do večerních hodin. Pátečním návštěvníkům bude k dispozici posezení a drobné občerstvení.

Stanislav Krčma

Rozhovor s mojí babičkou o jejím dětství na Vysočině

Rubrika „Ted“ v tomto roce čtenářům předloží rozhovory se seniory a stárnoucími, kteří vyznávají křesťanství. Rozhovory nabídnou vhled do životních příběhů současné nejstarší generace a toho, co pro ně v různých životních etapách znamenal Bůh. Rozhovory chtějí povzbudit (nejen) mladé k pozornému dialogu se stárnoucími a k čerpání z jejich – společností často přezíraných a nedoceněných – zkušeností.

O tom, jaké to bylo vyrůstat za minulého režimu na maloměstě, jsem si povídala s mojí babičkou Janou, která se narodila v roce 1947 jako druhé a nejmladší dítě do rodiny švadleny a vyučeného zámečníka-elektrikáře, který pracoval v továrně, v jejímž areálu celá rodina bydlela.

Kde jsi vyrůstala a kam jsi chodila do školy?

Narodila jsem se a žila v Třešti, na Vysočině, tam jsem taky chodila do školy.

A Třešť je velké, nebo malé město?

To je takové malé město, když jsem byla malá, to bylo spíš městečko, řekla bych. Mělo to asi pět tisíc obyvatel, možná ani ne.

Takže to mělo trochu vesnický ráz?

Až tak ne, ty vesnice v okolí byly ještě jiné než Třešť, kde byla škola, kam chodily děti z těch okolních vesnic od páté třídy. Byla to taková středisková obec, jak se tenkrát říkalo.

Když jsme u té školy, tak jak vzpomínáš na tu základní?

Pěkně, měli jsme jako třída i dobrý kolektiv, na první tři roky jsme měli velmi hodnou paní učitelku, která byla jak naše máma, když jsme byli tak malí. V páté jsme měli jednoho pana učitele, který si vzal do hlavy, že bude mít první

na škole třídu plnou pionýrů, to se ale naše maminka zadřela a řekla, že teda ne, že já tam chodit nebudu, takže pan učitel byl mírně našťvaný a pak mi pořád dával poznámky. Jenže já jsem hned za dva měsíce odjela do Lipnice a byla jsem tam až do konce školního roku a poté jsem s ním našťestí do styku už nepřišla.

A do Lipnice ses odjela léčit s problémy s křivými zády?

Ano, to jsem jela na osm měsíců na léčení kvůli křivým zadům.

A jak to bylo se střední školou? Dělala jsi přijímací zkoušky?

Ne, já právě proto, že jsem ještě chodila do náboženství a taky jsem měla problémy se zády, tak jsem musela jet do Jihlavy před nějakou komisi, to byla zdravotní komise, takže to nebylo, že by mě nějak postihovali, ale já jsem se hlásila na zdravotní školu a oni ze školy ani neodeslali můj posudek. Můj tatínek musel jít před nějakou komisi, ta byla ve škole, kde mu řekli, že na zdravotní školu

v žádném případě jít nemůžu, vždyť jsem chodila do náboženství. A bylo vymalováno, ten posudek na mě ani neposlali, prostě jsem na střední nesměla, ani na přijímačky mě nepozvali.

Takže jsi šla na učiliště?

Takže jsem šla na učňák a učila jsem se jako tkadlena, ale než jsem se vyučila, tak tu fabriku na látky v Třešti zrušili a já jsem musela jezdit do Malého Beranova, což bylo dost z ruky. Tam jsem se doučila, asi rok jsem tam ještě pracovala a odešla jsem odtamtud do Tesly do Jihlavy.

Jak vypadal tvůj běžný týden? Chodila jsi do školy v sobotu?

Ano, celou moji školní docházku jsme chodili do školy i v sobotu.

Co jsi dělala v pracovní dny poté, co jsi přišla ze školy?

Museli jsme doma pomáhat, třeba jsme měli králíky, ty jsme museli krmit. Víím, že jednou, když nebyl doma tatínek a králíci potřebovali trávu, tak já vzala kosu a zkoušela jsem to, trávník teda vypadal jak okousaný, a ne krásně posečený, jako to uměl tatínek. A maminka hodně šila, i pro ostatní lidi, takže já jsem jí pomáhala, když bylo potřeba něco vypárat. A taky samozřejmě jsme museli uklízet a nádobí umývat a tak. A potom jsme mohli jít ven, to jsem měla moc ráda, za mě bylo asi víc dětí než teď a už jsme měli své hry a těšili jsme se vždy ven, honem honem abychom všechno udělali a mohli jít mezi děti.

Co jste dělali v neděli?

Neděle, tak ta byla naše, v sobotu se muselo uklidit na druhý den, ale v neděli se nám rodiče věnovali, protože přes týden nebylo tolik času. Rodiče měli oba kola, starší sestra taky a mě vezl tatínek na sedadle vpředu. Ráno se šlo samozřejmě do kostela, to bylo takové slavnostní. A když jsem byla ve třetí třídě, tak si můj tatínek koupil starou motorku se sajdkárou a jezdili jsme na ní, já se sestrou v sajdě a naši na té motorce a hodně jsme jezdívali třeba k Pařezáku nebo Zákoťáku (názvy rybníků v okolí, pozn. red.).

Jezdili jste často do většího města?

Do Jihlavy jsme zas tak nejezdili, když, tak jsem tam jezdila kvůli záduím cvičit ještě se sestřenicí.

Vlakem?

Ano, vlakem, to mně bylo deset a sestřenici dvanáct, pak už jsme jezdily samy a to ještě byly takové dřevěné vagóny, říkali jsme tomu dobytčáky, tam se nastoupilo po schodech na takovou plošinku a šlo se do vagónu. No a když přešel průvodčí, tak jsme si sedly na tu plošinku a jely s nohama dolů. Ale nic se nám naštěstí nikdy nestalo.

Kde nejdál jsi v dětství byla?

V Praze, tu naše maminka docela znala, protože tam žili její dva bratři. Když mně bylo pět, tak jsme tam byli týden u maminčina bratra, vždycky jsme ráno vyrazili na památky.

A pak si jeden maminčin bratr postavil chatu někde ve Štěchovicích, a

tak jsme tam jsme taky byli asi dvakrát po týdnu. Tam to bylo fajn, koupali jsme se ve Vltavě, jednou jsem se tam topila. Jo, měli jsme hezké dětství, člověk na to vždycky rád vzpomíná.

Jak jsi prožívala víru v rodině, když jsi byla malá?

Jako velká rodina jsme chodívali pravidelně v neděli a na velké svátky. Dokonce na Svatodušní svátky jsme měli u domu břízky, větve, prý aby si měl Duch svatý kam sednout, což mi, když už jsem byla větší, přišlo trochu k smíchu. Pro nás děti to bylo sváteční, něco jiného.

Taky když jsem byla úplně malá, to ještě žil děda z maminciny strany a babička z tatínkovy a ti nám o víře vykládali hodně, třeba příběhy

o Adamovi a o Evě, takže když jsem pak chodila do náboženství, tak jsem toho už hodně znala.

A s tím se pojí i otázka, jaký měl minulý socialistický režim vliv na křesťanský život, co se například týče výuky náboženství.

Náboženství se učilo ve škole, kam kněz docházel. Když jsem byla ve druhé, třetí třídě, tak to ještě šlo, ale potom v šesté dětí ubývalo. To třeba učitelé chodili do rodin a přesvědčovali rodiče, aby tam děti nedávali, nebo si vymínili, že na přihláškách musí být podpis obou rodičů, protože třeba jeden to dítě tam třeba dávat nechtěl, že se nikam nedostane a tak.

Tak děkuji moc za rozhovor.

JR

Ježíš textem & videem

tipy na čtení či zhlédnutí

knihy Quo Vadis od H. Sienkiewicze a **Ježíš Nazaretský** od R. Brandstaettera

seriál The Chosen s komentářem Libora Všetuly (na TV Noe)



PETRKLÍČ - 20. ročník, číslo 2/2025, datum vydání 22. 6. 2025.

Pro vnitřní potřebu vydává farnost v Kuřimi, Křížkovského 55, 664 34 Kuřim.

E-mail: petrklic.kurim@gmail.com

Webové stránky: <http://www.farakurim.cz/petrklic/archiv>

Fotogalerie farnosti: <http://www.farakurim.cz/fotogalerie>

Redakční rada: Jana Kolaříková, Dáša Montagová, Eva Ryšavá, Jaroslav Filka, Martin Strašák.

Obálka: Bára Polášková. Grafika: Ondřej Ryšavý.

Uzávěrka příštího čísla je 3. 10. 2025

Redakce si vyhrazuje právo příspěvky dle potřeby krátit a upravovat.

Tisk: Tiskárna Macek, Jablonec nad Nisou.

NEPRODEJNÉ.

